

ОРГАНІЗАЦІЇ СПОРТИВНОГО ТРЕНУВАННЯ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ: НОРМАТИВНІ ВИМОГИ ДО СПОРТИВНИХ СПОРУД І ОБЛАДНАННЯ

Ворона Віта Вікторівна,

кандидат наук з фізичного виховання і спорту, доцент,
доцент кафедри фізичного виховання і спорту
Сумського державного університету
ORCID ID: 0000-0003-4958-3019,
Scopus Author ID: 57211336890

Скрипка Ірина Миколаївна,

кандидат наук з фізичного виховання і спорту, доцент,
доцент кафедри теорії та методики спорту
Сумського державного педагогічного університету імені А. С. Макаренка
ORCID ID: 0000-0002-4446-2122
Scopus Author ID: 57195978617

У статті розглянуто нормативні вимоги до спортивних споруд і обладнання в системі організації спортивного тренування осіб з інвалідністю. Актуальність дослідження зумовлена посиленням інклюзивних підходів у сфері фізичної культури і спорту, розвитком паралімпійського руху та необхідністю модернізації спортивної інфраструктури відповідно до принципів безбар'єрності. Метою роботи є систематизація міжнародних і національних нормативно-правових вимог до спортивних споруд та визначення їх впливу на організацію тренувального процесу осіб з інвалідністю. У дослідженні використано теоретичний аналіз і узагальнення науково-методичної літератури, нормативно-правовий аналіз міжнародних і національних документів, порівняльний та структурно-функціональний аналіз. Встановлено, що організація спортивного тренування осіб з інвалідністю ґрунтується на багаторівневій системі регулювання, яка включає положення міжнародних конвенцій, регламенти паралімпійських федерацій, національні закони та державні будівельні норми. У результаті систематизації чинних вимог виокремлено чотири функціональні блоки нормативного забезпечення: архітектурно-плановий, просторово-функціональний, технічний та санітарно-гігієнічний. Доведено, що відповідність спортивних споруд установленим стандартам безпосередньо впливає на структуру та зміст тренувального заняття, рівень безпеки, щільність фізичного навантаження, автономність спортсменів і потребу в технічному супроводі. Порівняльний аналіз міжнародних і національних стандартів засвідчив вищий рівень деталізації міжнародних регламентів щодо конкретних видів адаптивного спорту та необхідність подальшої галузевої конкретизації національних нормативів. Виявлено проблемні аспекти реалізації вимог, зокрема фрагментарність регулювання, обмежене ресурсне забезпечення та відсутність системного механізму аудиту доступності спортивних об'єктів.

Ключові слова: нормативно-правова база, адаптивний спорт, спортивні споруди, організація спортивного тренування.

Voroma Vita, Skrypka Iryna. Organization of sports training for persons with disabilities: regulatory requirements for sports facilities and equipment

The article examines the regulatory requirements for sports facilities and equipment within the system of organizing sports training for persons with disabilities. The relevance of the study is due to the strengthening of inclusive approaches in the field of physical education and sports, the development of the Paralympic movement, and the need to modernize sports infrastructure in accordance with the principles of barrier-free access. The purpose of the study is to systematize international and national regulatory requirements for sports facilities and to determine their impact on the organization of the training process for persons with disabilities. The research employed theoretical analysis and generalization of scientific and methodological literature, regulatory and legal analysis of international and national documents, as well as comparative and structural-functional analysis. It was established that the organization of sports training for persons with disabilities is based on a multi-level regulatory system that includes provisions of international conventions, regulations of Paralympic federations, national laws, and state building standards. As a result of the systematization of current requirements, four functional blocks of regulatory support were identified: architectural and planning, spatial and functional, technical, and sanitary-hygienic. It has been proven that compliance of sports facilities with established standards directly affects the structure and content of training sessions, the level of safety, the density of physical load, athletes' autonomy, and the need for technical support. A comparative analysis of international and national standards demonstrated a higher level of detail in international regulations concerning specific adaptive sports, which determines the need for further sector-specific refinement of national regulatory provisions. Problematic aspects of implementation were identified, including fragmented regulation, limited financial resources, and the absence of a systematic mechanism for auditing the accessibility of sports facilities.

Key words: regulatory framework, adaptive sport, sports facilities, organization of sports training.

Вступ. Сучасний розвиток фізичної культури і спорту характеризується посиленням уваги до забезпечення рівних можливостей для всіх категорій населення, зокрема осіб з інвалідністю [4]. Активізація паралімпійського руху, зростання кількості спортивних секцій та центрів адаптивного спорту, а також інтеграція інклюзивних підходів у систему підготовки фахівців з фізичної культури і спорту обумовлюють необхідність удосконалення організаційних засад спортивного тренування цієї категорії спортсменів.

Нормативні вимоги до спортивних споруд і обладнання виступають не лише формальною умовою допуску до експлуатації, а й важливим чинником ефективності тренувального процесу. Міжнародні стандарти, сформовані під егідою Європейського паралімпійського комітету, визначають високі вимоги до безпеки, функціональності та доступності спортивної інфраструктури.

В Україні на законодавчому рівні закріплено обов'язкову доступність будівель і споруд для осіб з інвалідністю. Зокрема, відповідно до Національної стратегії зі створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року, затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 14.04.2021 р. [5], реалізація принципів доступності визначена як державний пріоритет. У цьому контексті особливої актуальності набуває дослідження нормативних вимог до спортивних споруд у системі організації спортивного тренування осіб з інвалідністю.

Стан розвитку спортивної інфраструктури України в умовах сучасних соціально-економічних викликів характеризується наявністю системних проблем [6]. Значна частина спортивних споруд функціонує в умовах обмеженого фінансування, що негативно позначається на їх технічному стані та відповідності нормативним вимогам, що особливо критично для організації тренування осіб з інвалідністю.

Наявні дослідження з питань доступності спортивних споруд вказують на недостатню адаптацію спортивних залів для потреб осіб з інвалідністю, проблеми з якістю візуальних і тактильних засобів орієнтування у спортивних приміщеннях [2, с. 120].

Матеріали та методи. У процесі дослідження використовували теоретичний аналіз і узагальнення науково-методичної літератури, нормативно-правовий аналіз документів, порівняльний аналіз міжнародних і національних вимог, систематизація та класифікація нормативних положень, структурно-функціональний аналіз вимог до спортивних споруд і обладнання в контексті організації тренувального процесу.

Результати дослідження. Організація спортивного тренування осіб з інвалідністю регламентується комплексом міжнародних і національних нормативно-правових актів. На міжнародному рівні визначальними є положення Конвенції ООН про права осіб з інвалідністю [3], міжнародні стандарти безбар'єрності та регламенти Європейського паралімпійського комітету [12]. На національному рівні правове регулювання забезпечується законами України у сфері фізичної культури

і спорту [7], соціального захисту осіб з інвалідністю, державними будівельними нормами щодо інклюзивності споруд [1], а також підзаконними актами центральних органів виконавчої влади. Сукупність цих документів формує нормативну основу організації тренувального процесу та функціонування спортивної інфраструктури.

За результатами аналізу міжнародних джерел встановлено, що IPC Accessibility Guide [10] пропонує детальні технічні рекомендації щодо планування доступних спортивних просторів для людей з інвалідністю, включно з маршрутом пересування, зонуванням об'єкта та адаптованою інфраструктурою. Technical Manual on Accessibility [11] містить приклади технічних рішень і практик, що застосовуються на міжнародних змаганнях, що дозволяє визначати еталонні вимоги до спортивних споруд і обладнання. Регламенти Para Athletics [13] містять вимоги до технічних характеристик спортивного обладнання, які прямо впливають на параметри тренувального середовища.

Нормативні документи Європейського паралімпійського комітету визначають технічні регламенти проведення змагань, класифікаційні критерії спортсменів, вимоги до спортивного обладнання та параметри спортивних споруд для конкретних видів спорту [12]. Вони виступають орієнтиром для гармонізації національних стандартів із міжнародними вимогами, забезпечують уніфікацію правил та гарантують безпечні й рівні умови участі спортсменів у тренувальному та змагальному процесах.

Аналіз чинної нормативно-правової бази України дозволив встановити, що національні стандарти та регламенти не лише визначають архітектурні параметри спортивних споруд, але й безпосередньо впливають на структуру, зміст та безпеку тренувального процесу осіб з інвалідністю.

Вимоги ДБН В.2.2-40:2018 «Інклюзивність будівель і споруд» та ДБН В.2.2-13:2003 «Спортивні та фізкультурно-оздоровчі споруди» [1] регламентують ширину проходів, параметри пандусів, маневрові зони для осіб, які пересуваються на колісних кріслах, площу спортивних залів, відстані між обладнанням і безпечні зони навколо майданчиків. Невідповідність споруди зазначеним вимогам призводить до ускладнення організаційної частини заняття, потреби в додатковому персоналі та змін у структурі тренувального заняття.

Закон України «Про фізичну культуру і спорт» [7] та пов'язані нормативні акти визначають рівність доступу до занять спортом і державну підтримку розвитку спорту осіб з інвалідністю. Це створює правові підстави для відкриття спеціалізованих секцій, модернізації матеріально-технічної бази та фінансування адаптивного обладнання.

Національна стратегія зі створення безбар'єрного простору до 2030 року визначає принцип універсального дизайну як обов'язковий для публічних об'єктів, зокрема спортивних споруд [5]. Це стимулює оновлення інфраструктури та впровадження сучасних технічних рішень. У контексті спортивного тренування це

сприяє поступовому усуненню архітектурних бар'єрів, підвищенню автономності спортсменів, можливості впровадження нових методичних підходів до тренування, а також розширенню контингенту осіб, залучених до занять спортом.

Національне законодавство України поступово адаптується до міжнародних стандартів у сфері адаптивного спорту шляхом імплементації положень міжнародних конвенцій і рекомендацій. Про це зазначається в дослідженнях С. П. Шкляр, А. О. Зайцевої [9] та О. Шевчук, І. Когут, В. Маринич [8]. Гармонізація проявляється у впровадженні принципів універсального дизайну, вимог до архітектурної доступності, стандартизації спортивного обладнання та розвитку системи класифікації спортсменів. Водночас зберігається необхідність подальшого вдосконалення механізмів практичної реалізації нормативних вимог на рівні спортивних закладів.

Систематизація чинних нормативних вимог дозволила виділити чотири взаємопов'язані функціональні блоки:

1. Архітектурно-планові вимоги, що передбачають безбар'єрність маршрутів руху, відповідність параметрів входів і евакуаційних виходів, наявність адаптованих санітарно-гігієнічних приміщень, організацію зон супроводу та глядацьких місць.

2. Просторово-функціональні вимоги, які регламентують площу на одного спортсмена, відстані між елементами обладнання, висоту приміщень, безпечні зони навколо майданчиків, а також відповідність параметрів споруди специфіці виду спорту.

3. Технічні вимоги до обладнання та покриття, що включають стабільність і сертифікованість спортивного інвентарю, неслизькі та амортизаційні властивості підлоги, наявність тактильного та контрастного маркування, адаптованих стартових платформ, підйомників тощо.

4. Санітарно-гігієнічні та мікрокліматичні вимоги, які визначають показники освітлення, вентиляції, температурного режиму, акустики та безпеки експлуатації приміщень.

Специфіка нормативних вимог значною мірою визначається характером рухової діяльності спортсменів та типом споруди (відкрита або крита). Для відкритих об'єктів додатково враховуються кліматичні чинники, стан покриття та водовідведення, тоді як для критих споруд пріоритетними є параметри мікроклімату, акустичного середовища та організації евакуації.

Нормативні вимоги до архітектурної доступності спортивних споруд базуються на принципах універсального дизайну та диференційованого підходу залежно від функціональних обмежень осіб з порушеннями опорно-рухового апарату, зору, слуху та інтелектуального розвитку. Для осіб із порушеннями опорно-рухового апарату передбачаються безбар'єрні маршрути руху, пандуси нормативного нахилу, ліфти або підйомні платформи, розширені дверні прорізи та маневрові зони. Для осіб із порушеннями зору регламентується використання тактильних індикаторів, контрастного маркування та достатнього рівня освітленості. Для осіб із порушеннями слуху – наявність візуальних систем оповіщення та інформаційних табло.

В таблиці 1 зазначено основні вимоги до спортивних споруд для деяких видів адаптивного спорту [12].

Порівняльний аналіз міжнародних регламентів [10; 11; 13] і національних норм [1] засвідчив, що міжнародні стандарти більш детально регламентують вимоги до обладнання та специфічних параметрів змагального середовища для конкретних видів адаптивного спорту, тоді як національні документи зосереджені переважно на загальних принципах архітектурної доступності. Це свідчить про доцільність подальшої галузевої конкретизації вимог на рівні національних стандартів.

Таблиця 1

Узагальнені вимоги до спортивних споруд для деяких видів адаптивного спорту

Вид адаптивного спорту	Тип споруди	Основні вимоги до простору	Спеціальні вимоги до покриття та обладнання	Вимоги безпеки та доступності
Баскетбол на кріслах колісних	Критий спортивний зал	Розширені зони безпеки за лицьовими та боковими лініями; достатня ширина проходів	Рівне неслизьке покриття; регульовані щити; маркування відповідно до правил	Безбар'єрний доступ, адаптовані роздягальні, відсутність порогів
Параплавання	Критий або відкритий басейн	Наявність підйомників або похилих входів у воду; достатній простір навколо чаші	Поручні, стартові тумби зі зниженим рівнем; неслизьке покриття	Тактильні елементи для осіб із порушеннями зору; контроль температури води
Паралегка атлетика	Стадіон (відкритий)	Ширина доріжок відповідно до стандартів; простір для маневрування спортивних візків	Синтетичне покриття з амортизаційними властивостями; адаптовані сектори для метань	Рівні підходи до секторів; безпечні зони гальмування
Голбол	Критий зал	Акустична ізоляція; відсутність сторонніх шумів	Тактильна розмітка майданчика; спеціальні ворота	Рівномірне освітлення без засліплення; безпечне покриття
Бочча	Критий зал	Рівна горизонтальна поверхня; достатній простір для асистентів	Гладке покриття без стиків; фіксація пандусів для подачі	Зручні місця для спортсменів із тяжкими ураженнями ОРА
Волейбол сидячи	Критий зал	Зменшена висота сітки; обмежені габарити майданчика	Амортизаційне покриття; чітке контрастне маркування	Безпечні зони виходу за межами поля; адаптовані роздягальні

Попри наявність розгалуженої нормативно-правової бази, результати аналізу свідчать про існування низки проблем, що ускладнюють практичну реалізацію встановлених вимог у сфері організації спортивного тренування осіб з інвалідністю.

По-перше, спостерігається фрагментарність нормативного регулювання. Національні будівельні норми та галузеві документи здебільшого визначають загальні принципи архітектурної доступності, однак недостатньо деталізують вимоги до спортивних споруд з урахуванням специфіки окремих видів адаптивного спорту. Це створює ситуацію, коли формальна відповідність ДБН не гарантує повної функціональної придатності об'єкта для проведення спеціалізованих тренувань.

По-друге, виявлено невідповідність рівня деталізації міжнародних і національних стандартів. Міжнародні регламенти (зокрема технічні правила паралімпійських федерацій) чітко регламентують параметри обладнання та змагального середовища для конкретних дисциплін, тоді як національні документи здебільшого мають універсальний характер. У результаті практична імплементація міжнародних вимог часто потребує додаткових технічних рішень, не передбачених чинними національними нормами.

По-третє, актуальною залишається проблема ресурсного забезпечення модернізації спортивних споруд. Високі експлуатаційні витрати (опалення, освітлення, вентиляція, утримання санітарних зон) у поєднанні з обмеженим фінансуванням стримують системне оновлення матеріально-технічної бази, що особливо критично для закладів масового спорту та дитячо-юнацьких спортивних шкіл.

По-четверте, відсутній уніфікований механізм моніторингу та аудиту доступності спортивних об'єктів. Контроль відповідності вимогам безбар'єрності здійс-

нюється переважно на етапі введення споруди в експлуатацію, тоді як регулярна оцінка фактичної функціональної придатності об'єкта для тренування осіб з інвалідністю нормативно не деталізована.

Зазначені проблемні аспекти свідчать про необхідність переходу від декларативного закріплення принципів доступності до системної галузевої конкретизації нормативів, запровадження механізмів періодичного аудиту та розроблення методичних рекомендацій щодо інтеграції вимог доступності в практику організації спортивного тренування.

Висновки. У результаті аналізу міжнародних і національних нормативно-правових актів встановлено, що організація спортивного тренування осіб з інвалідністю ґрунтується на багаторівневій системі регулювання, яка поєднує положення міжнародних конвенцій, регламенти паралімпійських федерацій та національні будівельні й галузеві стандарти.

Систематизація чинних нормативних вимог дозволила виокремити чотири функціональні блоки: архітектурно-плановий, просторово-функціональний, технічний та санітарно-гігієнічний. Їх комплексна реалізація визначає рівень безпеки, доступності та ефективності тренувального процесу.

Порівняльний аналіз міжнародних і національних стандартів засвідчив вищий рівень деталізації міжнародних регламентів щодо конкретних видів адаптивного спорту, що обумовлює необхідність подальшої галузевої конкретизації національних нормативів.

Встановлено, що відповідність спортивних споруд нормативним вимогам безпосередньо впливає на структуру та організацію тренувального заняття, щільність і безпечність навантаження, рівень автономності спортсменів та потребу в додатковому технічному супроводі.

Література:

1. ДБН В.2.2-40:2018. Будинки і споруди. Інклюзивність будівель і споруд. Введ. 01.04.2019. Київ : Мінрегіон України, 2018. 95 с.
2. Зайцева А. О. Архітектурна доступність спортивних об'єктів: результати опитування спортсменів і тренерів. *Комунальне господарство міст*. 2025. Т. 6, вип. 194. С. 116–123.
3. Конвенція про права осіб з інвалідністю. *Законодавство України*. URL: https://web.archive.org/web/20200708044604/https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_g71#Text (дата звернення: 20.02.2026).
4. Лазоренко С., Чхайло М., Ворона В. Історичні аспекти становлення адаптивного спорту через призму його загальних принципів. *Освіта. Інноватика. Практика*. 2024. Т. 12, №9. С. 45–51. DOI: 10.31110/2616-650X-vol12i9-007.
5. Національна стратегія із створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 14 квіт. 2021 р. № 366-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/366-2021-%D1%80#n10> (дата звернення: 20.02.2026).
6. Орлов А. А., Шебеда А. Р., Товстоп'ятко І. Ф. Ефективність використання фізкультурно-спортивних споруд в Україні. *Актуальні питання у сучасній науці*. 2025. № 2 (32). С. 915–928.
7. Про фізичну культуру і спорт : Закон України від 24 груд. 1993 р. № 3808-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3808-12#Text> (дата звернення: 18.02.2026).
8. Шевчук О., Когут І., Маринич В. Методичне забезпечення як важлива складова імплементації інклюзивності в спорті. *Спортивна медицина, фізична терапія та ерготерапія*. 2023. № 2. С. 66–76. DOI: <https://doi.org/10.32652/spmed.2023.2.66-76>
9. Шкляр С. П., Зайцева А. О. Сучасні тенденції та прийоми архітектурного формування об'єктів адаптивного спорту. *Містобудування та територіальне планування* : зб. наук. пр. Київ : КНУБА, 2023. Вип. 84. С. 435–447.
10. International Paralympic Committee. *IPC Accessibility Guide: An Inclusive Approach to the Olympic and Paralympic Games*. 4th ed. Bonn : IPC, 2020. URL: https://www.paralympic.org/sites/default/files/2020-11/IPC%20Accessibility%20Guide%20-%204th%20edition%20-%20October%202020_0.pdf (date of access: 17.02.2026).
11. International Paralympic Committee. *IPC Technical Manual on Accessibility*. Version 3.0. Bonn : IPC, 2009. URL: https://s27807.pcdn.co/wp-content/uploads/international_paralympic_committee_ipc_technical_manual_on_accessibility_-_ver_3_0_jan_2009_0.pdf (date of access: 17.02.2026).

12. International Paralympic Committee. URL: <https://www.paralympic.org/> (date of access: 17.02.2026).
13. World Para Athletics. World Para Athletics Rules and Regulations. Bonn : International Paralympic Committee. URL: <https://www.paralympic.org/athletics/rules> (date of access: 17.02.2026).

References:

1. DBN V.2.2-40:2018 Budynky i sporudy. Inkluzyvnist' budivel i sporud [Buildings and structures. Inclusiveness of buildings and structures]. (2018). Kyiv: Ministerstvo rehional'noho rozvytku, budivnytstva ta zhytlovo-komunal'noho hospodarstva Ukrainy. 95 p. [in Ukrainian].
2. Zaitseva A. O. (2025). Arkhitekturna dostupnist' sportyvnykh ob'iektiv: rezul'taty opytuvannia sportsmeniv i treneriv [Architectural accessibility of sports facilities: survey results of athletes and coaches]. Komunal'ne hospodarstvo mist. Vol. 6, Issue 194. pp. 116-123. [in Ukrainian].
3. Konventsiia pro prava osib z invalidnistiu [Convention on the Rights of Persons with Disabilities]. Zakonodavstvo Ukrainy. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_g71#Text [in Ukrainian].
4. Lazorenko S., Chkhailo M., Vorona V. (2024). Istorychni aspekty stanovlennia adaptivnoho sportu cherez pryzmu yoho zahal'nykh pryntsyviv [Historical aspects of adaptive sport formation through the prism of its general principles]. Osvita. Innovatyka. Praktyka. Vol. 12, no. 9. pp. 45–51. DOI: 10.31110/2616-650X-vol12i9-007 [in Ukrainian].
5. Natsional'na stratehiia iz stvorennia bezbar'niernoho prostoru v Ukraini na period do 2030 roku [National Strategy for Creating a Barrier-Free Space in Ukraine until 2030]: Rozporiadzhennia Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 14.04.2021 № 366-r. Zakonodavstvo Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/366-2021-%D1%80#n10> [in Ukrainian].
6. Orlov A. A., Shebeda A. R., Tovstopiatko I. F. (2025). Efektyvnist' vykorystannia fizkul'turno-sportyvnykh sporud v Ukraini [Efficiency of using physical culture and sports facilities in Ukraine]. Aktual'ni pytannia u suchasni nautsi – Current Issues in Modern Science. no. 2 (32). pp. 915–928. [in Ukrainian].
7. Pro fizychnu kul'turu i sport [On Physical Culture and Sport]: Zakon Ukrainy vid 24.12.1993 № 3808-XII. Zakonodavstvo Ukrainy. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3808-12#Text> [in Ukrainian].
8. Shevchuk O., Kohut I., Marynych V. (2023). Metodychne zabezpechennia yak vazhlyva skladova implementatsii inkluzyvnosti v sporti [Methodological support as an important component of inclusiveness implementation in sport]. Sportyvna medytsyna, fizychna terapiia ta erhoterapiia. no. 2. pp. 66–76. DOI: <https://doi.org/10.32652/spmed.2023.2.66-76> [in Ukrainian].
9. Shkliar S. P., Zaitseva A. O. (2023). Suchasni tendentsii ta pryomy arkhitekturnoho formuvannia ob'iektiv adaptivnoho sportu [Modern trends and techniques of architectural formation of adaptive sport facilities]. Mistobuduvannia ta terytorial'ne planuvannia. Issue 84. pp. 435–47 [in Ukrainian].
10. International Paralympic Committee. (2020). IPC Accessibility Guide: An Inclusive Approach to the Olympic and Paralympic Games (4th ed.). Bonn: IPC. URL: https://www.paralympic.org/sites/default/files/2020-11/IPC%20Accessibility%20Guide%20-%204th%20edition%20-%20October%202020_0.pdf (date of access: 17.02.2026).
11. International Paralympic Committee. (2009). IPC Technical Manual on Accessibility (Version 3.0). Bonn: IPC. URL: https://s27807.pcdn.co/wp-content/uploads/international_paralympic_committee_ipc_technical_manual_on_accessibility_-_ver_3_0_jan_2009_0.pdf (date of access: 17.02.2026).
12. International Paralympic Committee. (2026). Official website. URL: <https://www.paralympic.org/> (date of access: 17.02.2026).
13. World Para Athletics. (2026). World Para Athletics Rules and Regulations. Bonn: International Paralympic Committee. URL: <https://www.paralympic.org/athletics/rules> (date of access: 17.02.2026).

Дата першого надходження статті до видання: 21.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 16.03.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 12.05.2026